

Výzva (především) pro muže

Základ kázání: 1.Timoteovi 2:1-8

1. čtení: Matouš 5:21-26

¹ Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přimluvy, díkyvdání za všechny lidi, ² za vládce a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti. ³ To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, který chce, ⁴ aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu. ⁵ Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, ⁶ který dal sám sebe jako výkupné za všechny, jako svědectví v určený čas. ⁷ Byl jsem ustanoven hlasatelem a apoštolem tohoto svědectví, mluvím pravdu a nelžu, učitelem pohanů ve víře a v pravdě. ⁸ **Chci tedy, aby se muži všude ve shromáždění modlili, pozvedajíce ruce v čistotě, bez hněvu a hádek.** (1Tm 2:1-8)

Milí bratři, dnes budu mluvit především k vám. Protože především na vás se dnes apoštol Pavel zaměřuje. Ale hned u toho slibuji: Brzy to vyvážíme. Protože až příště budeme probírat 1Tm, budu mluvit zase především k ženám a o ženách.

Milé sestry, vás pěkně prosím, neodcházejte z kostela (ani v duchu). Nevytahujte z kabelek žádné vyžívání nebo pletení. I vy si totiž z Pavlových slov můžete odnést mnoho dobrého.

I. MODLETE SE VŠUDE

Takže pojďme rovnou k věci. Milí muži, milí bratři, milý bratře faráři: Co předně nám dnes apoštol Pavel vzkazuje? Poslechněme si tu jeho výzvu ještě jednou:

- ⁸ *Chci tedy, aby se muži všude ve shromáždění modlili, pozvedajíce ruce v čistotě, bez hněvu a hádek.* (1Tm 2:8)

Máme se tedy modlit. A kde se máme modlit? Všude. Apoštol neříká přímo „všude ve shromáždění“. Ale doslova: Na každém místě. Slovo „shromáždění“ tam novodobí čeští překladatelé vložili. Staří dobří kraličtí to překládají přesněji:

- *Protož chtěl bych, aby se modlili muži na všelikém místě, pozdvihující čistých rukou, bez hněvu a bez roztržitosti.* (1Tm 2:8)

Kde se tedy mají muži modlit? *Na všelikém místě.* Tedy ne jen v kostele. Ne jen doma. Ale všude, kde se společně sejdou. Všude, kde se shromáždí. Kdekoli se sejdou muži, kdekoli se sejdou bratři, mají se modlit. Protože: Ať už se sejdou na jakémkoliv místě, vytvářejí společenství, shromáždění.

Náš Pán přece říká:

- *Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.* (Mt 18:20)

Často vzpomínám na první tábor, který jsem v našem sboru prožil. Asi třetí den jsem s br. kurátorem zpovzdálí sledoval děti i vedoucí. A tehdy „strýc vedoucí“ prohlásil: *Tady je církev.* A měl pravdu. Vždyť církev je všude, kde se shromažďují křesťané. A je úplně jedno, zda se taková shromáždění konají v kostele, v modlitebně, u někoho doma, na pracovišti, nebo na zelené louce.

No, a co ženy? Ty nejsou důležité? Ty se nemají scházet? Ty se nemusí modlit? Ale samozřejmě že musí. Mám ovšem dojem, že bychom neměli příliš rychle opustit ten Pavlův důraz na muže. Já tam dnes slyším toto: Že se ženy scházejí, a že se scházejí k modlitbám, to se děje. To je vcelku běžné. Ale co muži? Co my, muži? Co my, bratři? Spousta práce, zaopatřování rodiny, vydělávání peněz, únava, stres a neschopnost se soustředit. To všechno nám svým způsobem brání v tom, abychom se scházeli právě k modlitbám. A také ta naše „chlapácká“ povaha, že? *Modlit se společně? To je dobré tak pro ženské, ne? Ale pro nás? To je přece trapné. Raději nám přistavte kolečka, dejte nám do ruky lopatu nebo motorovku, otevřete nám vrat, ať můžeme vyjet s traktorem – a my uděláme spoustu práce.* Chlapi prostě za sebou rádi vidí hromadu hotové práce – což zrovna u modliteb není možné. Tam se hned nepozná, zda svůj drahý čas využili smysluplně.

V týdnu jsem četl článek našeho bývalého a již zesnulého synodní seniora Miloslava Hájka. Ten si už v roce 1983 stěžoval, že se z naší církve pomalu ale jistě stává církev žen. Muži jakoby to všechno nechávali na ženách. Ano, tak to mnozí vnímají: *Kostel je dobrý leda tak pro ženy*. Ale na tom přece není vůbec nic zženštilého: Chodit do kostela. Účastnit se bohoslužeb. Modlit se ve shromáždění. Modlit se všude tam, kde se společně scházíme.

II. MODLETE SE ZA SPÁSU VŠECH LIDÍ

Pokročme. Proč vlastně apoštol Pavel žádá, abychom se modlili k Bohu všude tam, kde se scházíme? Proč mu na tom tak záleží? No, protože všude tam, kde se křesťané sejdou k modlitbám, je s nimi Kristus. A je žádoucí, aby Kristova přítomnost proměňovala všechna místa po celém světě. Apoštol Pavel tím (mimo jiné) sleduje svůj misijní cíl: Zasáhnout evangeliem celý svět. Každické místo na světě ať je prostoupeno Boží přítomností! To je jeho nejsmělejší cíl. Možná v tom viděl naplnění slov proroka Malachiáše, skrze kterého Hospodin slibuje:

- ¹¹ *Od východu slunce až na západ bude mé jméno veliké mezi pronárody. Na každém místě budou přinášet mému jménu kadidlo a čistý obětní dar. Zajisté bude mé jméno veliké mezi pronárody, praví Hospodin zástupů.* (Mal 1:11)

Bratři a sestry, skládali jste někdy puzzle? Stavění puzzle mně totiž přijde jako pěkná ilustrace toho, o co Pavlovi jde. Na začátku máte prázdnou plochu. A pak začnete pomalu skládat okraje. Poté složíte to, co se skládá jednoduše – třeba obličej, postavy lidí, těla zvířat, květy. No, a úplně na závěr ta místa, která jsou na skládání nejtěžší – třeba velké tmavé plochy.

A teď: Bůh už poskládal rámeček celého puzzle. Puzzle už je zarámované. Poslal svého Syna Ježíše Krista do našeho světa s jasným cílem: Zachránit nás všechny. Puzzle už má rámeček. A je tedy jisté, že se ho nakonec podaří poskládat. To puzzle už má ale poskládané i některé další části. Tu a tam je pět, deset, patnáct dílečků složených dohromady. A to jsme my sami. Bůh nás už poskládal. Dal nás dohromady. Poskládal z nás všech Kristův obraz. Učinil z nás sbor. A jinde zase jiný sbor. A jinde ještě jiné společenství. Ale zatím jsme jen takové ostrůvky uprostřed prázdného místa. Zatím ještě celý obraz není poskládaný. Mnoho volného místa ještě zbývá. Mnoho neposkládaných dílečků se ještě válí na hromadě – a čeká, až i z nich Bůh poskládá něco pěkného. Až i je vloží do toho svého obrazu.

Ovšem na rozdíl od těch dílečků puzzle, které nic nemohou – my můžeme. Můžeme a máme tvořit společenství, uprostřed kterého bude Kristus přítomen. A máme se modlit za to, aby Bůh zachránil ostatní lidi – tak jako zachránil nás. To je náš úkol: My máme Bohu přinášet prosby a přímlyvy za všechny lidi kolem nás. Protože právě skrze naše modlitby Bůh chce spasit ty, kteří žijí vedle nás. Na základě našeho modlitebního nasazení on chce pracovat. Žádá, abychom opravdu zatoužili po tom, aby i naše bližní přivedli k sobě. Bůh si přeje, abychom se přimlouvali za ty, kteří bydlí vedle nás, žijí s námi – ale Krista zatím neznají. Všechno ostatní už je na něm. Copak to Pavel neříkal?

- ¹ *Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy, důkuvzdání za všechny lidi,* ³ *To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, který chce,* ⁴ *aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu.* (1Tm 2:1.3-4)

No dobře, ale že někdo něco chce – to ještě neznamená, že se to stane, že? Kolikrát my něco chceme a moc to chceme – ale ono se to třeba nesplní. *Chci se uzdravit, ale jsem stejně pořád nemocný. Chci cestovat, ale stále na to nemám čas ani peníze. Chci se potěšit se svými vnoučaty, ale ty za mnou nechodí. Chci se dívat na televizi, ale manželka mě nutí vytírat podlahu.*

To by ovšem bylo bláhové, bratři a sestry: Myslet si, že Bůh nemůže naplnit svou touhu. Pokud Bůh něco chce, pak to také učiní. Kdo nebo co by mu v tom mohlo bránit? Bůh je Bůh – neomezený ve své síle a moci. Bůh není člověk, kterému pořád něco kříží cesty a hází klacky pod nohy.

- ⁶ *Všechno, co Hospodin chce, to činí na nebesích i na zemi, v mořích i ve všech propastných tůních.* (Ž 135:6)

Bůh nám navíc dal už dvě záruky, že to se spásou lidí myslí opravdu vážně. Že si ji opravdu přeje. Že po ní touží. Tou první zárukou je Ježíš Kristus. Boží Syn. Jediný prostředník mezi lidmi a Bohem. Jediný, který lidstvo přivádí zpět do náruče svatého a laskavého Boha.

Jediný, který přinesl účinnou oběť za náš hřích. To je tedy první záruka, že to Bůh se spásou myslí vážně. A je to ta největší a nejdůležitější záruka.

- ⁵ *Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, ⁶ který dal sám sebe jako výkupné za všechny, jako svědectví v určený čas.*

A ta druhá záruka? Tou jsme my sami! Na nás přece už Bůh potvrdil svou touhu spasit všechny lidi. Nás už zachránil. Nás už vysvobodil z hříšného způsobu života. Nás si už přitáhl k sobě. Už se to děje. Boží záchrana v přímém přenosu – to jsme my všichni, shromáždění v Kristově jménu.

Bratři a sestry, představte si, že vám dva lidé dluží 3000 Kč. Oba dva slíbí, že vám ty peníze za tři týdny vrátí. Za týden se oba objeví u vašich dveří. Ten jeden přijde s prázdnýma rukama, ale se slibem, že všechno v daný čas vrátí. Ale ten druhý přijde s první splátkou. Donese 1000 Kč. Za další týden se to opakuje: Ten první přichází opět jen se slibem, že určitě všechno do koruny vrátí. A ten druhý donese dalších 1000 Kč. Komu z těch dvou budete nakonec věřit víc, že všechno splatí? Jistě více tomu, kdo už vám dal dvě záruky, že to všechno chce vrátit.

Bůh nám sice nic nedluží, to je jasné. Bůh nám navíc žádné záruky ohledně spásy světa dávat nemusí. Když on něco řekne, pak to splní. Na jeho slovo se dá spolehnout – na rozdíl od našich slov. Když Bůh řekne, že chce spasit všechny lidi, pak bychom mu to měli věřit. Protože je Bůh. Ale na druhou stranu jsme velmi rádi, že nám dvě takové mocné a zásadní záruky dal: Že poslal svého Syna Ježíše do našeho světa, aby za nás zemřel na kříži. A že nás, jakožto první z mnohých, povolal skrze Krista k sobě. Že nás spasil a dal nám poznat pravdu.

A teď trochu záleží na nás, bratři a sestry. Věříme Bohu, že chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu? Věříme Bohu, že chce všechny lidi vysvobodit z moci duchovní tmy a zla, z moci ďábla, hříchu a smrti? Pokud jeho slovu věříme, pokud věříme i dvěma jeho zárukám, které nám už dal, pak se budeme rádi a ochotně modlit za spásu druhých lidí. Pak se budeme vytrvale a horlivě přimlouvav za spásu úplně všech lidí. A když všech, pak i za spásu těch našich blízkých, s kterými si třeba lezeme na nervy a které bychom v kostele vlastně jen neradi viděli.

III. MODLETE SE – OČIŠTĚNÍ OD HNĚVU A HÁDEK

Ale apoštol nám to dnes tak levně nedaruje. O těch shromážděních a o těch modlitbách ještě dál mluví.

- ⁸ *Chci tedy, aby se muži všude ve shromáždění modlili, pozvedajíce ruce v čistotě, bez hněvu a hádek. (1Tm 2:8)*

Pavel doslova říká: *Když se modlíte, mějte čisté ruce.* Tehdy lidé pozvedali své ruce k nebesům, k Bohu, když se modlili. To byl běžný modlitební postoj. Nemyslím si, že je důležité, abychom při modlitbě zvedali ruce. My se většinou modlíme se sepnutýma rukama a zavřenýma očima. A zcela spontánně to učíme i naše děti a vnoučata, stejně jako nás to učili naši rodiče nebo naši prarodiče.

Ale ty *čisté ruce* stojí za hlubší zamyšlení. Co to pro nás znamená? Že bychom si měli umývat ruce, než jdeme do shromáždění? Jistěže ne! Tento obraz (čisté ruce) vychází ze starozákonního bohoslužebného prostředí. Kněží si museli umýt ruce, než začali konat svou službu ve stanu setkávání. Hospodin nařizuje:

- ¹⁹ *Áron a jeho synové si jí budou omývat ruce a nohy. ²⁰ Když budou přicházet ke stanu setkávání nebo když budou přistupovat k oltáři, aby konali službu a obraceli ohnivou oběť Hospodinu v obětní dým, budou se omývat vodou, aby nezemřeli. ²¹ Budou si omývat ruce i nohy, aby nezemřeli. To je provždy platné nařízení pro něho i pro jeho potomstvo po všechna jejich pokolení." (Ex 30:19-21)*

Čisté ruce: To tedy byla vnější ukázka touhy po vnitřní čistotě. Čisté ruce měly odkazovat na očištěné nitro. Pavel nás tedy vlastně vybízí: *Muži, modlete se k Bohu s čistým srdcem. Nejprve prostě Boha o odpuštění vašich hříchů, nejprve žádejte svého Pána o sílu k čistějšímu životu, o sílu zápasit s hříchem, se slabostmi, se zlem, které v nás stále přebývá.* Možná totiž máme čistou pravačku a levačku, když se shromáždíme k modlitbám. Ale to ještě automaticky neznamená, že naše nitro je čisté.

K tomu už prorok Izajáš vede Boží lid. Bůh skrze něj vyzývá Izraelce:

- ¹⁶ *Omyjte se, očistěte se, odkliděte mi své zlé skutky z očí, přestaňte páchat zlo.* (Iz 1:16)

A Jakub je také neúprosný:

- ⁷ *Podříděte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám.* ⁸ *Umyjte si ruce, hříšníci, a očistěte svá srdce, lidé dvojí tváře!* ⁹ *Bědujte, naříkejte a plačte! Váš smích ať se obrátí v pláč a vaše radost v žal.* ¹⁰ *Pokořte se před Pánem, a on vás povýší.* (Jk 4:7-10)

A do třetice z listu Židům slyšíme:

- ²² *přistupujme před Boha s opravdovým srdcem a v plné jistotě víry, se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou.* (Žd 10:22)

Ano, samozřejmě že Pavel může mít na mysli obecně všechny hříchy, které bychom měli Bohu vyznat a s kterými bychom měli v síle Ducha zápasit. Přesto ale apoštol výslovně zmiňuje dvě neřesti. *Hněv a hádky. Hněv a hádky:* Toho se člověk musí zbavit, když předstupuje před Boha po boku svých bratrů a sester.

Bratři a sestry, právě náš hněv namířený proti našim bližním může být brzdou našich proseb. Právě náš vztek a naše zloba mohou překážet našim modlitbám, když cestují z našich úst k Bohu. Však to známe dobře: Když se hněváme na druhé lidi, špatně se nám modlí. Prostě to nějak nejde. Ale i kdybychom tuto náročnou disciplínu my sami zvládli... I kdybychom se dokázali modlit v pohodě a v poklidu k Bohu, zatímco dštíme hromy a blesky na naše bližní – Bůh naše modlitby stejně nemusí přijmout. Nemusí je brát vůbec vážně.

A to stojí za hlubší zamyšlení, bratři a sestry: Stává se nám, že přicházíme před Boha s hněvem vůči našim nejbližším? Stává se nám, že jsme přímo rozhádaní s druhými lidmi, zatímco se k Bohu modlíme? Možná máme pocit, že jsme úplně v právu. Že my jsme nic zlého neudělali. Že za to všechno můžou ti druzí. Možná prožíváme samo-spravedlivý hněv vůči druhým lidem.

Ale všimli jste si, že Pavel vůbec neřeší příčinu vašeho hněvu? Apoštol vůbec neprobírá, zda se hněváme či hádáme oprávněně, nebo zda za ty hádky a sváry můžeme hlavně my sami. Pavel jednoduše žádá, abychom před Boha předstupovali a modlili se k němu s čistým nitrem. S nitrem nezatíženým hněvem a hádkami.

Možná je to nakonec otázka priorit... Na čem nám víc záleží? Na tom, abychom si prosadili svou, abychom se utápěli v hněvu, abychom se s druhými hádali? Nebo na tom, aby Bůh naše modlitby slyšel a podle nich jednal?

Bratři a sestry, na závěr spojme ty dvě věci dohromady... Není těžké modlit se za spásu celého Afghánistánu. Ale je těžké modlit se za spásu těch, které známe, vedle kterých žijeme, s kterými se navíc hádáme a na které se hněváme. To jsou často právě ti nejbližší. Nevím, jak vás... Ale mě více dokáže rozčillit můj příbuzný než afghánský terorista. Proto: Zanechme hádek, odložme hněv, to všechno Pánu vyznejme. A pak, se srdcem očištěným od hříchu, se pomodleme právě za tyto lidi, s kterými jsme si ublížili. Modleme se za jejich dobro. Modleme se za jejich spásu.

- ³ *To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, který chce,* ⁴ *aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu.* (1Tm 2:3-4)

Modleme se: *Pane Ježíši Kriste, Spasiteli světa, náš Zachránče, především tě prosíme, abys nám odpustil, že si kolikrát dovolujeme přicházet před Boží tvář bez vyznání hříchů, bez touhy po odpuštění, se srdcem plným zloby a zášti proti druhým lidem. Dej nám sílu s těmito zlými vášněmi bojovat. Dej nám ochotu hledat možnosti smíření s těmi, s kterými jsme zrovna na nože. A prosíme tě: Tak jako jsi k sobě přitáhl nás, přitáhni si i mnohé další lidi. Zachraň ty naše blízké i vzdálené, kteří se ještě topí v hříchu, nejsou spaseni a neznají pravdu, tedy tebe samého. Amen.*